

Ігор Пістунов

З ОСТАННЬОГО...

Дніпропетровськ
НГУ
2006

ББК 84 (4 укр)

ПЗ4

Пістунов Ігор

ПЗ4 З останнього: Збірка віршів. – Дніпропетровськ:
Національний гірничий університет. – 2006. – 88 с.

У збірці віршів І.М. Пістунова ви знайдете твори на всі смаки – від суспільно-політичних до еротичних – які були написані за останній період творчості з 1999 до 2006 років.

Автора відрізняє широта знань, широка гамма почуттів, вміння стати на позицію іншої людини.

© І.М. Пістунов 2006

© Національний гірничий університет, 2006

ЗМІСТ

Слово про автора.....	5
--------------------------	---

СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНІ ВІРШІ

Раб.....	6
..	
Цей день.....	7
Українському поету на Січеславщині.....	8
Дозор.....	9
..	
Українське самоїдство.....	11
Прохання.....	13
..	
Вуличні музики.....	14
Церква без маківки.....	16
Довга рука.....	17

ЛІРИКА

На ювілей Платона Майбороди та Андрія Малишка.....	18
Навіяло погодою.....	19
Виходячи з монастирського острова.....	20
Скляна зима.....	21
Пісня кобзаря.....	22
8 березня.....	23

Наша кафедра.....	24
Від повідь на запитання: “Як ви пишете вірші?”	26
Я відкрив тайну Болдинської осені.....	27
Кримське вино.....	28
З вікна вагону.....	29
Зморшки на чолі трудівника.....	30
Я батька в дзеркалі побачив.....	31
Різнобарвний світ.....	32
Весна.....	33
Молитва.....	34
Я лізу у пляшку.....	35
Ремонт.....	36
Кульгавий Мікеланджело.....	37
Спадщина.....	38
Карадаг.....	39
Гімн доброті.....	40

ЕРОТИЧНЕ

Вередлива ласунка.....	41
Дівчина з жовтим волосся.....	42
Еротична фантазія.....	43
Здійснення пристрасті.....	44
Охолодження.....	45
Розчарування.....	46
До	47
NN.....	
Затяжний флірт.....	48
Сповідь.....	49
Діалог.....	50

ПОЕМИ

Моя Глафіра(справжня історія).....	52
Дві русалки навесні.....	55
Єдність.....	58
..	
Жінка.....	62
Людмила.....	83

Слово про автора

Ігор Миколайович Пістунов народився у 1951 році в сім'ї хлібороба. Зараз він працює доцентом на кафедрі економічної кібернетики Національного гірничого університету і є активним учасником літературної стадії „Вуглик”, яка дала велику кількість прекрасних авторів.

І.Пістунов друкувався в журналах „Крила” та „Бористен”, в газеті „Сільські новини” як під власним ім'ям, та і під псевдонімом Опанас Рудь.

Його життєвий шлях проліг через роки і незгоди, через краї і лани, ріки і моря. Але через це все автор проніс ніжну любов до свого народу, до рідної мови, культури, звичаїв тощо.

Власне життя поета впливало і на тематику його віршів, але завжди автор намагається (і це йому вдається) створити художнє полотно, яке б узагальнювало конкретний життєвий випадок, побачити його філософську глибину. Часто автор використовує сюжети, почуті від інших людей і після творчої переробки у нього виходить новий твір.

Окрім віршів, представлених у цій збірці, творчий доробок автора складає фантастичний роман та віршовані романи, які мають відтінок вестерну та фантастики. Окремо стоїть лібрето до національно-патріотичної рок-опери “Козача доля”.

В творчих планах І. Пістунова романи “Чорний, але щирий” та “Пригоди душі”.

Хочеться подякувати йому за велику працю, привітати його з цим творчим доробком і побажати йому нових успіхів на тернистому шляху творчості.

О.Н. Нефьодова

СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНІ ВІРШІ

РАБ

Не хочу нічого - ні щастя, ні волі.
Бажання мене роздирає одне:
Хазяїна горло стискати поволі
Своїми руками, що в чистому полі
Од пут не змогли вберегти лиш мене.

Мої побратими в двобої страшному -
А бились ми наче герої з легенд -
Зуміли втекти, не здалися нікому
І звістку про мене до рідного дому
Донесли. Для мами – це в серце багнет.

Якщо через тиждень не вирвусь з полону,
Якщо ці кайдани я не розіб'ю,
Хай в герці страшному мій труп охолоне,
Але не служитиму більше нікому -
Бо з люттю у серці в Той Світ відійду.

ЦЕЙ ДЕНЬ

Про день про цей я натякну легенько...
Вісімдесят чотири літ тому назад
Був день, коли матрос Дибенко
Відкрив дорогу німцям в Петроград.

А через десять літ це стало свято
Нової Армії, що кольором своїм
Була кривавою, бо так людей багато
Своїх же знищила за цей десяток літ.

І потім, за всі роки існування,
Суворовський тримала заповіт:
Вставати голіруч на полі брані,
Вкривати трупами на річках лід.

Ковтнув і я армійську дідівщину:
Був вчений - став солдат - топографіст.
Сержант ганяв мене, як ту скотину.
Його під'юджував полковник - комуніст.

Ось, змавпувавши вчинки і обряди
Свого колеги з Старшої Сестри,
Наш компартієць поновив це свято -
Під шапку це надули з Півночі вітри.

І далі, щоб не говорить багато,
Я, стримавши відразу, біль і лють,
Скажу відверто: "Не люблю це свято!"
Але...

...горілки вип'ю...

... як наллють.

УКРАЇНСЬКОМУ ПОЕТУ НА СІЧЕСЛАВЩИНІ

Ви скаржились: “Вже забуваю мову.
Хоча я нею лиш складаю вірші.
Російську чую навкруги вимову,
А рідну чую в тиждень раз – не більше!”

Рекомендую: “Припиніть вживати!
Ніяких іншомовних оборотів!
Спілкуйтесь так, як вас навчала мати –
Тенденції загальній йдучи проти.

Хай верещать, що вас не розуміють.
Повірте, через тиждень вже зуміють.
І хто лиш по-російськи звик
Уже збагне “всяк суций тут язик”.

ДОЗОР

Минулим літом у Криму де я відпочивав
Старий козак мене приймав і ось що розказав:

“Нас із Кубані в ці краї якраз після війни
В татарські села привезли, татар – усіх в Сибір.

Спочатку важко нам було, бо виноград ростить
Не наша справа. Ремесло нове прийшлося нам вчить.

Та обійшлося. До чого ж людина не звика?
Овець, тютюн і виноград навчилися ми плекать.

Я верхи на коні стеріг отари на яйлі,
Бо часто різали овець цигани й гультаї.

Був пес у мене в ті часи, породою – кавказ,
Дозором звали. Цілі дні овець зі мною пас.

Не раз Дозор моє життя від напасті беріг.
Він навіть вершника з коня з розгону збити міг!

А раз було, що навіть трьох мій пес зумів спіймать,
І коні хоч були у них, з них збив і ну, гарчать.

Якщо хотів я відпочить, казав лиш :”Стерегти!”.
Ні злодій, ба, і ні жона не зможуть підійти.

Пройшли роки у справах цих, Дозор мій постарів,
До двору взяв його тоді – бо ж гавкать він умів.

Ось раптом помічаю я – Дозор мій сам не свій:
Гарчить не тільки на дітей, на мене! Боже мій!

Загляну в очі я йому – там сказу пелена
І зрозумів, що мій Дозор життя прожив сповна.

Картеч в рушниць зарядив, до цепу пса прип'яв,
Ланцюг на руку намотав, до саду почвалав.

Там я знайшов бетонний стовп, пса посадив в траву,
Підняв рушницю і у лоб націлився йому.

Дивлюсь, очах у нього сум, він плаче, мов дитя!
Курок натиснув і пішов в сльозах від нього я.

А вдома син мене пита: "Татусь, Дозора вбив?"
А в мене камінь на душі – і я не відповів."

Старий зажурений сидить, про молодість згадав,
А море недалік шумить. І запах кримських трав.

Я п'ю вино і персик їм, що ще робить в Криму?
Либонь, історію сумну до серця не візьму...

Аж серед ночі підхопивсь, бо раптом уявив:
Чи зміг би друга вбити я, коли б той знавіснів?

УКРАЇНСЬКЕ САМОЇДСТВО

Із давніх із давен до нас завіт приплив:
“тримайтесь купно і своїх жалійте,
І образати свій народ не смійте,
На ворогів спрямовуйте свій гнів.”

Але на розсуд свій ми чинимо не так.
В житейських справах, в справах офіційних
Є самоїдство наше традиційним,
Як борщ, галушки, сало і гопак.

“Ви маєте дружити, бо буде вам біда!” –
Це гасло оприлюднив автор “слова...”
Та зверхники оцю палку промову
Не зрозуміли. І прийшла орда.

На береги неви на смерть, не на парад
Відправив зверхник десятигривневий
Сто тисяч вільних, наче полонених,
Щоб на кістках на їхніх виріс град.

Зганяли зверхники на смерть, немов овець,
За триста літ, що пропливли відтоді,
І нищили гурти своїх народів,
Зате напхали власний гаманець.

Ви запитаєте: “хто зверхники оті?”
Князі, царі, пани і депутати,
І гетьмани, що з маминої хати
Стрибнули вгору. Керувать... Кати!

А ми підсилюємо свій прадавній гріх
І злочин самоїдства став все більший:
Український КДБ був найлютіший
Посеред “братських” КДБ усіх!

Нам воля нинішня далась взнаки сповна –
Життєвий рівень впав наполовину,
А чисельність народу України?
На три мільйони зменшилась вона.

Чи ж довго зможемо самі себе глитать?
Як в поведінці змінимо мотиви?
Мені, нараз, не видно перспективи...
Ти зможеш, мій читачу, щось сказати?

ПРОХАННЯ

Колись читав я книжку про минуле
Там літній негр, що вправно грав каліпсо.
Здобув нарешті славу серед білих –
Їм на концерті виконав цю пісню.

І раптом звідкись негренья маленьке
На сцену вийшло й стало танцювати
І в залі сталося тоді щось дивне –
Всі білі танцювали чорний тАнок.

Старий каліпсо грав все краще й краще
Зненацька музика затихла в залі.
До нього кинулись веселі люди
Той мертвий був, але всміхався щиро.

Бо вмер від щастя – він побачив єдність
Посеред білих й чорних. Сили щастя
Його душа та серце не здолали
І розірвались. Він помер щасливим.

Якби побачить серед українців
Велику єдність – я б просив у бога
Такої смерті. А мені, як видно,
Прожити довго прийдеться на світі...

ВУЛИЧНІ МУЗИКИ

Як бачимо ми часто музикантів,
Що можуть викликати сум і сміх
На вулиці збіговисько талантів,
А хто ці люди? Глянемо на них.

Раніше Мендельсона грав тужливо –
Бас-гелікон, труба і барабан,
Але як мертві разом зубожіли,
Тепер на пляжі виграє канкан.

А ці раніше грали у оркестрах...
Тепер, оберігавшись від незгод,
Нам виграють підтоптані маестро
Про “Чунгу-чангу” й “сіній небосвод”.

У лисого дистрофіка сміливо
Пікколо-флейта ритми виграє,
А саксофон бороданя на диво
Веселу пісню басом видає.

Є інші – їх на люди гонить лихо.
Не музиканти – лише бідняки.
Щоб руку вам не простягати тихо –
За музику збирають мідяки.

З гітарою, з дитям, що без дитинства
Ця жінка біля магазину гра.
Надії на сприяння від суспільства
У неї і у малюка нема.

Ось дівчинка свою шкільну програму
На скрипці грає. Моцарт, Абеляр,
Її чекає вдома хвора мама
З тим, що закинуть у старий футляр.

Дід одноногий з півником й баяном.
Він пісню грає “Смело в бой пойдьом”.
Дві жіночки, що коло ресторану
Виспівують про “воду решетом”.

Для тебе день хай стане особливим –
Стань меценатом наших сірих днів,
Віддай їм гривню, що тримав на пиво,
Бо не старцює той, хто заробив!

ЦЕРКВА БЕЗ МАКІВКИ

Стоїть, хрестом збудована, хатина.
Все як належить – олтарем на схід
І вікна стрілчасті. Як обійдеш будинок
То з заходу побачиш ти і вхід.

Очима – більмами там ніші під ікони,
З високим ганком, як у всіх містах.
Та без склепіння, солеї й амвона,
Без маківки, без злата, без хреста.

Ту церкву розорили енергійні,
Що вірили у правди ідеал.
Вчепили трос і силою тяжіння
Зірвали хрест і розгребли завал.

Вже не могла дитя хрестити мати.
Не можна вже читати тропарі.
А діточок навчали всіх вітати
Піднявши руку скоса догори.

Служителів забрали ліс валити,
Правителі нові зробили склад,
Які дітей одвозили хрестити
Подалі. Хоч були з Червоних Рад.

Але паркан я бачу в свіжій фарбі!
І стіни чисто вибілені всі!
І вікна вимиті! Хоча замок амбарний
Іще висить на дверях у росі.

І будь-яка здивується людина
Невже вціліла віра в цім селі?

.....

Ось так і рідна ненька - Україна:

Без маківки й хреста на цій землі.
ДОВГА РУКА

Рука Москви. Про неї вже забули
У захваті від волі, що вже є.
Не думайте, що я вам про минуле –
Вона нас і сьогодні дістає.

Хіба не ця рука здійняла вартість
На газ. І сталась перша криза цін?
Не ця забрала гроші, що на старість
Збирав і робітних і селянин?

А хто придумав ядерний реактор
Втулити на незайманій Десні?
Радянський демонструючи характер,
Під зливу діток гнати навесні?

Хто заховав отруйні речовини
В Тернополі, Херсоні, Чернівцях?
“А невеличка доза для людини
Є корисна” – розвіював нам страх?

“Все покручів народжують дівчата...
Було раніше менше, ніж тепер...
Батьки вже просять діток присипляти...” –
Зітхнувши скрушно, каже акушер.

І нікуди сховатися людині,
Рука тебе торкне в усіх містах –
На кладовищах в центрі України
Московською лиш пишуть на хрестах!

ЛІРИКА

НА ЮВІЛЕЙ ПЛАТОНА МАЙБОРОДИ ТА АНДРІЯ МАЛИШКА

З малку чули, як пісня лунала :
"Рідна мати моя, ти ночей не доспала..."
Тільки зараз взнали ми трішки,
Що це творчість Платона й Малишка.

... "Ми підем, де трави похилі і зорі ясні вдалині.."

НАВІЯЛО ПОГОДОЮ...

І знов примхлива зима
В нас снігом сипле.
Як з чарівного рукава
Покрило віти.

З'явився чорно-білий світ
Немов гравюра.
Закінчить сніговий політ
М'яким велюром.

А за вікнами падає, сиплеться сніг
Відмічаючи Нового Року поріг.
Боже, дай нам в житті біле тло,
Щоб негоди, нещастя уцент замело.

ВИХОДЯЧИ З МОНАСТИРСЬКОГО ОСТРОВА

Де надвечір'я чистий племінь
Торкає душу хоч на мить,
Том на усім, неначе спомин
Тарас Григорович стоїть.

СКЛЯНА ЗИМА

На скляному дворі
 зачароване диво.
На скляному подвір'ї
 дерева з кришталю стоять.
Кришталеві дроти
 на осонні блищать мерехтливо
І шматочки кришталю
 грайливо із неба летять.

Діамантова глиця
 ялини вкриває кольчужно.
Промінь сонця скляний
 пробиває крізь вії повік.
Порцеляновий сніг
 рейки всі повкривав харалужно.
.....Кришталеве життя,
 зачепи, - і розіб'єш навік.....

ПІСНЯ КОБЗАРЯ

Сиві краплі дощу,
Морок душу гнітить,
Я ногами товчу,
Те, що маю пройти.

Кобза тягне плече,
Ліра шию згина,
Бубон, дудка і ще,
У кишені струна.

Може і не дійду,
Може згину в п'їтьмі,
Ноги я простягну
На зеленій траві.

Далі йду, не спинюсь,
Хоч промок до кісток,
Я трудів не боюсь,
Там до щастя місток.

Там мій затишний рай,
Там спочине душа,
Тільки пісню заграй,
Щоб була хороша.

8 БЕРЕЗНЯ

Коли я чую про свята,
То я не знаю, де тікати:
Ну не люблю я святкувати.
Та є хвилинка золота!

Бо серед них же є одне,
Його не можу пропустити
Його не можу не любити –
Воно повз мене не мине.

Хай бузувіри голосять,
Що з святом цим не все так ладно,
Що свято це не для порядних –
Не знаю я найкращих свят!

Ми тут вшановуєм жінок
Красу, і щирість гарну вроду
Ми тут вшановуєм природу
Чи Бога, якщо є він, Бог?

Бо сотворити вічну вроду
Спроможна сила неземна,
Що всім живим життя дала,
Або натхненна природа!

А все, що є прекрасне в душах
Ви не спотворите нічим,
Ні грішним вчинком, ні святим
Не зможете ніяк порушити!

Ми вам бажаємо здоров'я,
Краси, великої зарплати,
Хай кожен день вам буде свято,
І кожен буде із любов'ю!

НАША КАФЕДРА

Про кафедру нашу я вам розкажу
І всіх персонажів у ній покажу.
Цікавий працює у нас тут народ –
І що не людина, то вже анекдот

Ось корм чий, наш лідер і наш гегемон.
Він мудро керує, неначе ОМОН.
Якщо не виконуєш ти настанов,
Одержиш догану – таку, – будь здоров!

А ось наш найстарший, він мудро веде.
У душу студентам він правду кладе.
І декілька вже поколінь саме тут.
Події з життя конспектують й здають..

А цей викладач має власний каприз
“Завжди по стандарту!” – це в нього девіз.
Тому він відшукує ГОСТи в усім –
У гуморі, в дружбі, в скандалі й житті..

Цей – щирий українець, – його не займай
Бо все перекласть –: “Кока-кола” і “чай”.
Він знає, що сперш Новій Світ відкривав
Козак А. Мерик, як від турок тікав.

Цей знає багато і мудрість його
Сія як зоря на чолі у нього.
На лекціях в нього та мудрість зника
Писати про те – не здійметься рука..

Хлопці-студенти про них мріють вночі –
Це наші дівчата, що викладачі.
До них на урок поспішають бігцем.
На інші – не виманиш і калачем.

У цього годинник завжди відстає,
Ніколи не знає ніхто, де він є.
На лекцію час вже, а він ще в путі.
Студенти очікують на самоті.

А цей обережній, щоб слово сказати
Спочатку подума хвилин десь так п'ять.
Та й потім, як скаже, то гляне навкруг
Чи чув це хтось інший? Чи ворог чи друг?

Не думайте, що ви “велике цабе”.
В оцих персонажах пізнайте себе.
Хто зможе назвати персонажів усіх
Отримає приз. від редакції – сміх!

Гречаную вовну молов у цей час
З любов'ю й повагою,

Рудь, Опанас.

**ВІДПОВІДЬ НА ЗАПИТАННЯ:
“ЯК ВИ ПИШЕТЕ ВІРШІ?”**

Я не пишу вірші, я їх складаю.
До частки серця, крові докладаю
Туди ж домішую туману із душі,
І аромати неземного раю.

І усього цього узявши трішки
Всипаю ложку в бруду діжку.
І щоб вірші вже стали хороші,
Я додаю туди секрети ліжка.

Та таїнства кладу життя і смерті
Які, коли прийдеться вам померти,
Якраз до ладу будуть вам у раю

* * *

І все це на папері викладаю –
Я не пишу вірші, я їх складаю....

**Я ВІДКРИВ ТАЙНУ БОЛДИНСЬКОЇ
ОСЕНІ ПУШКІНА
(майже руб'ї)**

В селі, їй Богу, нічого робити:
Дітей робити чи горілку пити,
А як немає грошей чи жони,
Одразу і приймаєшся творити.

Це творчості секрет загальний:
Якщо творити хочеться негайно
Нехай тебе зачинять деінде –
І станеш ти поет універсальний.

КРИМСЬКЕ ВИНО

Я беру в руки келих, я пальцем проводжу по склу,
Я дивлюся на світло крізь темну як кров глибочінь,
Я ковтаю, смакую і знову дивуюсь теплу,
Що дає мені крапля вина, видобута з таємних глибин.

Міліони років звідтіля підіймалась земля,
На якій проростає тепер життєдайна лоза.
Тисячі літ тому перенесли лозу з корабля
Лістригони. Виноград гори вкрив як роса.

Сотню років останніх в Криму виноробство зросло.
Ми п'ємо вже нектар, що його не пили і боги.
В ньому сонце привітне, солоного моря тепло.
В ньому чайки і люди засмагли, що вкрили його береги .

Я втішаюся спомином літнього кримського дня,
Знову бачу яскраве в думках кримських днів полотно
Бачу сполох вечірній, що землю і небо обняв.
Це дарує мені в зимній холод найкраще у світі вино

З ВІКНА ВАГОНУ

Де б не прийшлося бувати
Сива озимина,
В Києві чи в Карпатах –
Скрізь на полях вона.

На зелененьких стеблах
Іній лежить чи сніг.
Зверху похмуре небо
Та чорнота доріг.

Мжичка осіння сіє,
Білий туман ляга,
Вітер гуде і виє,
Мерзне трава в снігах.

Ще і не постаріла –
Сива як лунь, вона.
Змолоду побіліла
Юна озимина.

Мабуть, це від страждання
Виріс – і охолов –
В'яне листочок ранній,
Наче орach сполов.

Але тепер я знаю
Що це майбутній вік.
Це сивий чуб врожаю
Що наросте за рік.

ЗМОРШКИ НА ЧОЛІ У ТРУДІВНИКА

Як розоране поле – покраяне в скибки чоло.
Борозенки нарізано плугом цих днів.
Як канавки в платівці алмазом життя провело
Їх читаю, та звуки життя, що прожив,

Напливають на мене кантатою здійснених літ.
Ось я чую комбайна протяжливий гул –
В хлібний космос на ньому ти вів нескінченний політ
І сузир'я із зерен для краю здобув.

Чую плач дитинчати – це щастя в сім'ї додалось.
Чую крик – бо озимі померзли в льоду.
Чую вигуки щастя, бо бачить йому довелось,
Як у нього з'явилися онуки в роду.

Хай надалі напише життя на твоєму чолі
Тільки музику щастя і світлих надій.
Хай робота твоя і турбота на рідній землі
Подарує натхнення в роботі твоїй!

Я БАТЬКА В ДЗЕРКАЛІ ПОБАЧИВ

Я батька в дзеркалі побачив –
Він йшов, достатньо молодий,
По коридору біг, як м'ячик
Вже хоч і сивий, а стрункий.

Сорочка біла і краватка,
Уважний погляд з-під брови
І ще – це вже про діда згадка –
Різкий убік рух голови.

На місці не хотів стояти –
Кивнув і далі вже побіг.
Я так багато розпитати
Хотів його, але не встиг.

Собі сказати я боюся:
„Не завжди вір своїм очам !”
Один у дзеркало дивлюся,
Бо перед ним пройшов я сам!

РІЗНОБАРВНИЙ СВІТ

Подивись, як світанком хмарки рожевіють,
Як від сірого кольору плавний іде перехід
До червоного й жовтого. Вітер розвіє
Цю палітру. І новий пленер сотворить.

Подивись, як розквітне під сонцем рослина:
Як із ніжно-зеленого стане листок золотим.
Глянь, рум'янець на щічках малої дитини
Червоніє чи блідне - краса молодих.

Все міняється в цьому чудовому світі:
Жовтий місяць, зірки різнобарвні, як в теплому сні,
Поступаються денній яскравій палітрі.
Всі відтінки якої ти бачиш, чи ні?

Роздивись на людей, що круг тебе існують.
Зрозумій що немає ні повністю добрих ні злих.
А в душі в тебе інші мотиви панують,
Тільки білими й чорними бачиш усіх.

Схаменись. Позабудь чорну фарбу. І білу.
Душу витончи в плавних нюансах і звивах тіней.
Не забудь: чорно-біла Медея убила
Чоловіку на горі своїх же дітей!

ВЕСНА

Люблю початок літа. Так, весну!
Люблю погоди примхи і капризи.
Дерева прокидаються від сну
І щепка вже на щепку лізе!

Нас радує літеплий вітерець,
Вже шубам й шапкам можна дати дулі.
А сивий янгол – справжній молодець –
На кухні сипле пір'я у каструлі.

МОЛИТВА

Візьми мене, неси, тримай, не відпускай
В моїх бажань і мрій, в мій синьозорий край.
Показуй путь, веди, на шлях прямий постав,
Де вечір пломенить у вогнищі заграв.

В оману не пусти, від страху стережи,
Не дай душі моїй переступить межі.
Боронь від зла мене, у гріх вийти не дай,
Від лиха бережи іще мій рідний край.

Вклади в уми людей пошану справ твоїх,
Мене ж, як схочеш ти, введи в солодкий гріх.
Постав серед людей міцний закон добра.
Нехай у рай веде оця скрижаль стара!

Я ЛІЗУ У ПЛЯШКУ

Ні, не спиняйте, не спиняйте
Мене у захваті моїм!
У пляшку лізу – світла дайте,
Я дна не бачу – застить дим!

Пустіть, тягнусь, стаю як спиця.
Мене чекає дикий джин,
Який раніше, мов синиця
Туди заліз й сидить один!

Ну ось я тут! Я оглядаю
Нові небачені краї.
Тут джин і мухи. Тільки раю.
Я не досяг. Сиджу в багні.

РЕМОНТ

Я душу віддаю в ремонт мистецтву.
Її шпалери вицвіли давно,
А свіжість почуттів облізла з часом
Мої мостини дум скриплять не в лад.

Я тіло віддаю в ремонт до спорту.
На гайках м'язів з'їлася різьба,
Консолі ніг, плечей погнулись разом,
А міх легенів кров'ю віддає.

Я серце віддаю в ремонт до людства.
Свідомість глянець втратила за рік
І бра натхнення миготить не в лад.
Відремонтуюсь – дам адресу й вам.

КУЛЬГАВИЙ МІКЕЛЬАНДЖЕЛО

Нехай мій світ хиткий зі мною не в ладах,
Нехай я не пройду по рисці на полях,
Нехай сміється всяк, он Мікеле повзе -
Рубатиму граніт, бо дух мій прямо йде!

Я «Пьету» і «Раба» із мармуру дістав,
Над ними усіма – то мій Давид постав,
Хизуєтеся ви поставою дарма -
Нехай хода хитка, зате душа пряма!

СПАДЩИНА

Що зможеш ти, друже з минулого взяти:
Знання, оксамити, смарагди, палати?
Чи варто чекати на статок оцей,
Не зводячи з нього роками очей?

Молити, прохати залишити частку,
Як вуж, плазувати, чекати нагоди?
Чи не заганяємо душу у пастку?
З якої не вернешся аж до приходу?

Ні, краще самому творити, робити,
Змагатись, тягтись, досягати, летіти,
Плекати, садить і вирощувать, жити.

І знати, як Бог призове у вівторок,
Що ваші маленькі, слухнянії діти
Примножать оте, піднесуть і прискорять!

КАРАДАГ

На груди хвиль кладу своєї долоні,
Щоб моря зміряти руками ширину.
Шалене сонце стугонить у скроні
І зазира в студену глибину.

І небо, чисто вимите з учора,
Дощем, ні, зливою, як в тропіках, сія
На море схоже – синє і прозоре.
А в центрі світу, в морі, в небі – я.

Перекидаюсь в кришталевім храмі,
Пірнаю глибоко, щоб мушлю там дістать,
Як крилами, вимахую руками,
Влітаючи у літню благодать.

А там, неначе на старім малюнку,
Горби круті в дубах і квіти запашні,
Химерних скель прадавні візерунки,
Орли ширяють в синій вишині.

Щось тягне в гори далі, далі, далі.
Хоч камінь кришиться та спрага рот дере.
І краще нагороди чи медалі
Цвіт будяка, а чи листок з дерев.

І більше краси мені не треба
Як бачити завжди і наяву, і в снах
На Легенер наштрикнутеє небо,
Шайтан Бармак в щілині Гяур-Бах.

По стежці йду. Гора не помічає
Свята. Стоїть величний купол у віках.
Сюрю-Кая, багнетом в небі сяє.
Я ж – промайну за мить в гори очах.

ГІМН ДОБРОТІ

Краса з Любов'ю сперечались –
Хто світ спасе від бід та зла?
Тисячоліття не спинялись,
А правда поруч десь була.

І світ вже знемагав в стражданні,
Та не загинув у вогні,
Бо Доброта своїм бажанням
Його спасала день по дні.

Скінчимо наші суперечки
Одна на світі правда, та,
Що істина вже недалечко:
Світ вже рятує Доброта!

То будьте добрими й надалі,
Плекайте вашу доброту
І не чекайте на медалі –
За вас всі й душу віддадуть!

ЕРОТИЧНЕ

ВЕРЕДЛИВА ЛАСУНКА

Ти ідеш по землі, о, моя вередлива ласунко,
Повертаєш за ріг і тебе вже не видно з вікна,
Барабаняють підбори в глибинах старого провулка
"Марш ласунки" - так вміє ходити лиш вона.

Гострий носик, та щічки напрочуд рум'яні
Та грайливі, а інколи стиснені міцно, уста.
То літаєш деінде, а то не піднімеш з дивану.
Це портрет твій, ласунко, ласунко моя золота.

Ти розсердилась раптом і очі змінили відтінок :
Замість синього неба, мов з льоду а чи з кришталю.
Та ніколи не сердять, а тішать оті переміни,
Бо тебе я, ласунко, і вірно, і ніжно люблю.

ДІВЧИНА З ЖОВТИМ ВОЛОССЯМ

Дівчина з жовтим волоссям,
Ти трохи схожа на осінь.

Сині очі крізь хмаринок вії,
Светр зелений кольором надії.
А крізь нього – вже достиглі перса
Тільки позирнеш – душа воскресла.
Ніжки пружні, ніжністю налиті.
Сині очі, як волошки в житі.
Стан розкішний, а як нижче глянеш –
Диньки дві – і нерухомо станеш.
Усмішка, як сонечко зігріє.
Відвернешся – холодом повіє.
Раптом, а в душі весна настане,
Тепле слово – і душа відтане.

В серці моєму ти нині
Вся як розкішна богиня.
Спробую тільки торкнуту –
Прагнеш мене відіпхнути.
В гості мені не дозволиш,
Серце відмовою вколеш.
Руку хоч дай на прощання!

Маю одне сподівання –
Станеш, моя королево,
Як в листопаді дерева.....

ЕРОТИЧНА ФАНТАЗІЯ

Чи це була затьмарення година,
Чи може так наснилося мені:
Струнке дівча, що з усміхом дитини
Вмостилося верхи в мене на стегні

Ми цілувалися, стискаючи обійми,
Проводячи руками по спині
І не було вже одягу ніскільки
На ній і, як не дивно, на мені.

Я милувався ніжним білим тілом,
Я пестив кожну рисочку на ній.
Вона від ласки й ніжності сп'яніла
І цілувала, не скажу куди.

Злиття тягнулось довго і невпинно.
Час витікав, немов солодкий мед.
Хвилини додавалися в години
А ми були любові посеред....

Коли я виринув з ріки бажання
Вона вже зникла в мареві ночей.
Зо мною залишилося до рання
Кохання, ніжність, блиск її очей.

* * *

Мені вже знову хочеться любові,
Нехай мене кохання обпече.
Про це я мрію знову, знову й знову.
Лягаю спати. Хай насниться ще!

ЗДІЙСНЕННЯ ПРИСТРАСТІ

Нарешті цього захотіли обоє
І ми наодинці залишились двоє.
Нарешті вже здійсниться наше бажання –
У захваті мрій віддамося коханню.
Я вкрию тебе павутиною ніжно
Із слів, поцілунків та доторків грішних.
А ти подаруєш мені свою ніжність,
Красу і бажання, і цноту, і свіжість.
В одне поєднаймося, як в плетиві квіти.
Дорога до щастя пряма і відкрита.
І вже поступово і стеля і стіни
Зникають, а пристрасть зростає невпинно.
Зник сором, обійми стають все тісніше,
В тобі розчиняюся чим далі тим більше.
Нечутно, як час поступово спливає,
У Вирій солодкий душа відлітає.
І раптом, як з неба, мов вітер холодний
Провалююся я у солодку безодню.
Не чую, не бачу, не прагну, не знаю.
Мене переповнює щастя до краю.
Не стримати стогін, шалені цілунки,
Обійми, та звив наших тіл візерунки.
Тебе я ...ні, дужче... чарівно...магічно
Ось...АХ...почалося...хай плине одвічно...

.....
Невже це вже все? Я не вірю. Я хочу
Залишитись вічно під присмерком ночі.
Миттєвість спинися, ще хвильку, благаю!
Не хочу вертатись з щасливого раю.
Ще рух, не спиняймося, чому все так швидко?
Я прагну тебе, як простору – лебідка.
Та мабуть це правда... Вже жар охолов.

Жага відійшла. Чи зосталась любов?

ОХОЛОДЖЕННЯ

Ця зустріч схожа вже попередні:
Вино, цукерки, погляд з-під брови,
Обійми, поцілунки у передній,
Схиляння голови до голови,

Заходимо до іншої кімнати –
Вона давно готова для утіх.
Там простір, де не зможеш заховати
Всіх забаганок пристрасних своїх.

Ось знов, розчервонівшись як калина,
Впадаєш у солодке забуття,
І виринаєш з нього, й далі линеш,
У захваті від сили почуття.

Та любощів невимовне мистецтво
Вже не жене мою застиглу кров,
Але наступну зустріч як і першу,
Чекатиму з бажанням знов і знов.

І серце гучно стукатиме в скроні:
Повторимо одвічний ритуал,
Та бачу ясно, наче на долоні –
Не я здіймаю твій любовний шал.

А саме ти живиш, неначе злива,
Засохлу ниву власних почуттів –
Я ж ...

... дзеркало Нарцисове примхливе,
В яке він милувався навесні...

РОЗЧАРУВАННЯ

Невже це все і люта розлука
Захолодила наші ніжні руки?
Невже зима настала в почуттях,
Де не співає жоден синій птах?

Невже не буде шалу і безсилля
Які ми відчували у коханні?
Невже любов свої згортає крила,
Якими нас вкривала дні останні?

Я здалеку дивитимусь на тебе,
Ти не поглянеш у мій бік ні разу
Вже душі хмарами покрилися образи –
Не буде вже над нами сине небо.

Не будемо кохатися до рання.
Любов зосталась – зникло лиш бажання.

ДО NN....

Ти знову ходиш, як підбитий птах –
В очах печаль і під очима тіні.
То може правда є в моїх словах:
“Чи вип’ємо з олівами Мартіні?”

Зберемося в затишному кутку,
Забудемо про настрої осінні.
Невже ми не знайдемо мить таку
Щоб випити з олівами Мартіні?

Ти, наче кицька, млієш і мурчиш,
Коли проводжу лагідно по спині...
Ти думаєш зібралися ми лиш,
Щоб випити з олівами Мартіні?

Нас почуттів шаленість обпече,
Потужним буде, пристрасним, невпинним.
А, відпочивши, знову все почнем
Та вип’ємо з олівами Мартіні!

У прийдешніх як стрінемось літах
І спогадів захопить нас лавина,
То знову сядем під затишний дах
Та вип’ємо з олівами Мартіні....

ЗАТЯЖНИЙ ФЛІРТ

Я на біле волосся дивлюсь ще і ще,
Як хилилась голівка на ліве плече,

Як всміхалися тихо рожеві уста,
Сині очі як небо, як море, як став.

А в розмові весь час натякали на те
Знаю я, що усе те звичайно пусте.

Що розмова залишиться грою ума,
Що під грою у вас почуттів, ні, нема.

Що для вас це кокетство і є сенс життя.
Чи зумію у вас закохатися я?

Чи присушить мене ваша врода і сміх
Що раніше так діяла завжди на всіх?

Ви вгадали Зуміли в тенета спіймать
Але маю і я вам тихенько сказать,

Що ми рівні у флірті. Бо я вмію теж
Білі й чорні голівки крутити без меж.

Тож відкинемо гру. То почнемо всерйоз
І розтопимо в душах і лід і мороз.

І зіллємо росу, що від цього спливе,
В кубок щастя. І з нього обоє хильнем.

І закінчимо флірт та почнемо любов,
Де сплелись насолода і біль, жар і кров.

СПОВІДЬ

Брели в тумані берегом Дніпра,
Де верби прагнуть Лукаша сопілки,
А розчарований зимою грак
Там тулиться засніженої гілки.

Твої слова про ревність та любов
Мене торкались позабутим дзвоном.
Нас посипало снігом знов і знов....
По вічним, незіпсованим канонам

Текла розмова. Крізь решітку вік
Дивлюсь, як ти поволі, тихо, мляво
Торочиш, що любов у нас – навік.
І що кохання зовсім не забава.

Не бачиш ти у плетиві словес
Моїх думо'к очікувані зміни.
Жуєш кохання чищений овес
У стійлі, позираючи на стіни.

Почуй мене і дай мені сказати,
Що наш Амбе'р – лише мара' і па'ра.
Що душам нашим спільно не літять.
Серед квіток. І вже зникають ча'ри.

Моя увага й тіло – все твоє,
Та нових почуттів не відкидаю.
Для тебе лиш хвалинка в мене є:
Скажу, що НЕ ЛЮБЛЮ і – відлітаю.

ДІАЛОГ

Запитання: „Ти знаєш, зустріч буде тільки
У перший і останній раз?
Я думаю, ніколи більше
З'єднатися не дасть нам час”

Відповідь: „Я знаю, та не хочу знати
Й про це гадать, бо не пройшло.
Ще кохання з дня до ночі,
Не промайнуло ще воно.”

Запитання: „Ти знаєш, що не приворожиш
Мене. Ми різні: я і ти,
Я буду з кимсь і ти не зможеш
До мене навіть підійти?”

Відповідь: „Заради миті дам я згоду
Навік розстатись, лиш здаля
На тебе глянуть буде годі.
Надовго в щасті буду я!”

Запитання: „Ти знаєш, що нема кохання
Нема його і не було
А лише хіть...”

Відповідь: „І в мить останню
Тебе згадаю...Хай пройшло,
Хай промайнуло світ за очі,
Нехай назад не поверне –
Я думати про це не хочу.
Люблю, а там нехай мине.
Нехай мине твоє бажання,
Як сон, як казка, промайне,
Але не зраджу я кохання
Люблю, люблю, люблю, тебе!”
*

Я славлю жертівність любові,
Її приреченість добру!
Вона одна в житті основа,
Її ніхто не проминув!
Любов нікуди не зникає,
Кохання в серці остає
Хоча розлука серце крає...
Повірте, святість в цьому є!

ПОЕМИ

МОЯ ГЛАФІРА (справжня історія)

Я був школяр. В конезаводі
Мій тато конюхом служив.
І я при слухній, при нагоді
До стайні часто приходив.

Коней ростив не для забави
Конезавод, і не для всіх.
Для служби у червоних лавах,
У прикордонних. Це не сміх!

Я батькову робив роботу
І верхи коней об'їжджав.
Як зажену коня в болото –
Одразу смирним коник став.

А ця кобилка, як собачка
За мною бігала кругом.
І очі гарні, не конячка,
А лялечка, як гарний сон.

Глафіра. Так її назвали.
Вона завжди була, де я.
І окрім мене не чіпали,
Бо знали, що вона моя.

Змагання раз були в районі.
Із різних фізкультурних вправ
І навіть кінні перегони.
Туди з Глафірою попав.

У дзвона дзвонять – ми помчали.
Дивлюсь, вже третіми йдемо,
Бо батогами коней гнали.
А я просив лиш, і всього:

„Глафіро, першими ми бути
Повинні”. І вона в кар’єр
Рвонула. Призу щоб здобути,
Здолала першою бар’єр.

На фініші на ноги впала
І не було їй сил.
Так бідолашна охляла,
У піні морда, Я просив,

Я вибачався перед нею,
Я очі ніжно цілував,
Сорочку вимадав землею,
Себе, дурного, проклинав.

Вручили кубок під промову.
Колгосп мене поздоровляв.
„Ти мабуть знаєш кінську мову?” –
Один лиш заздрісно сказав.

Моя Глафіра краще друга.
Рідніше всякої рідні.
Я й спав, закутавшись в кожуха,

У конячини на спині.
Раз вигнали табун під осінь,
Щоб не застоювався він.
Табун, як пташка, в поле порснув
І полетів, як кінь один.

Аж попереду перелоги
І батько крикнув: „Переймай!
Бо у яру зламають ноги!”
Кажу Глафірі: „Доганяй!”

Уже ми перших завернули,
Уже пішов табун назад,
Та задні нас у яр штовхнули
І самі впали, в акурат.

Так сталось, як бува повіку,
Бо ноги тріснули у всіх.
В ковбані борсались каліки,
Моя Глафіра – серед них.

Я згадують вже не охочий...
Іржала, борсалась в багні
І дивовижні карі очі
У душу глянули мені.

Її застрелили, нехайно.
Тоді хто б коней лікував?
А я, коней загнавши крайніх,
Вже не вернувся до села.

Вже сивий чуб і сиві скроні,
Дітей зростив і дідом став,
Життя прожив, але на коней

Ніколи більше не сідав!

ДВІ РУСАЛКИ НАВЕСНІ

З переліску вийшов в поле,
Перейшов, ліг на узліссі
На осонні, глянув в гору
Й задрімав під шурхіт лісу.

Прокидаюсь, сонце сіло,
Вітер стих, на небі зорі,
В кураї зашелестіло
Й впливає щось прозоре.

До дерев підходить крайніх,
Тихо гілку підіймає...
О! Це ж лісова русалка
З польовою ніч стрічає!

Я сховався за ялину,
Пильно нашорошив вуха
І не менше як годину
Перешіптування слухав:

Русалка польова:

Здорова будь, моя сестра зелена,
Чи все гаразд у твоєму обійсті?
Чи шелестять дуби, берези, клени?
Чи цвірінчать птахи в твоєму лісі?

Не вимерзла у затінку ожина?
Як перебули люту зиму лосі?
Чи сильно ліс потерпав від людини?
Ялин багато втратить довелось?

Русалка лісова:

І тобі зичу щастя, сестрице моя жовтокоса,
І бажаю, щоб поле і луг зеленіли,
Щоби землю живили дощі і вечірнії роси,
А вона печерицями й глодом рясніла.

В люту зиму привітний Мороз пожалів мої чада –
Вкрив пухнастим рядном до весни ліс поснулий,
А тваринам своїм лісовим подала я пораду,
Як отаву зелену з-під білого снігу добути.

Навесні розігнала крижинки в струмочку за яром,
Розбудила ведмедя в бар лозі за дубом,
Напоїла оленів і лосів любовним нектаром –
За продовження роду поб'ються нехай, мої любі.

З гілочок всі торішні листочки струсив теплий вітер,
Хай скоріше мені дах новий покривають,
І конвалії й проліски – любощів наших це діти –
Вільну землю строкатим рядном завітчають.

Русалка польова:

Ото ж бо й є! Ти Вітра полонила
Своїм коханням і не відпускаєш!
Тай без його тепла не родить нива,
А ти цього, сестра, хіба не знаєш?!

Хай доторком своїх долонь, і теплим,
Мої погладить груди, ніжне тіло.
Хай прилетять на озеро лелеки,
Щоби Земля родити захотіла...

Русалка лісова:

Леле, сестро, ти знаєш, вже Вітер на Північ поринув.
Треба швидко щоб зміг хтось його замінити.
Чи не знайдеться близько гарячий привітний хлопчина,
Щоб в любові з тобою зумів змерзлу землю зігріти?

Бачу, півпрозорі тіні
Закружляли коло мене.
Ось уже відчув на тілі
Дотик. Жовте і зелене

У очах замиготіло.
Стало солодко і млосно,
А тікати не хотілось –
Я в любов, як пташка, порснув.

Ще ніколи я до віку
Не кохав так безоглядно.
Почуття – не чоловіку –
Тільки Богу будуть ладні.

Згодом я розплющив очі
Стало зелено у полі.
Тіні дві стояли поруч
Й шепотіли: „Вже доволі”.

Розпрощались дві сестрички,
Місяць повний в небо скреснув.
Я ж пішов собі до річки
Може стріну третю сестру?

ЄДНІСТЬ

(На вокзалі, в очікуванні поїзда)

Він до мене підсів, видно, поруч сидів.
Навалився на плече, заїкався, бубонів.
З рота тхнула горілка, на око кривий,
Одяг зжмаканий, дуже та вже й не новий.
Поруч сумка стояла з якимось майном.
Зо три пуда була, із залатаним дном.
Я, щоб час скоротати, в розмову вступив
Чимось цей одинак за живе зачепив.
Діалог наведу без купюр і межі
(Часто липнуть до мене і діти й бомжі.)

Він: “Доки ми сидимо і гав ловимо тут,
А за нами весь час в монітор стережуть.”

Я: “Стережуть? Я вважаю це добре для нас.
Спокій наш і добро стережуть хай весь час”

Він: “Але є головним, що нас Бог стереже
Від помилок і злочинів нас береже”

Я: “Якби то так було, ми б жили як в раю.
Не було б тоді горя у нашім краю.
Але з розумом разом нам Бог дарував
Волю, прагнення, силу й любов він додав.
Тільки жаль дехто з нас із усього цього
Лиш сваволлю та жадібність взяв у нього.”

Він: “Вірно кажеш. Я вже дав собі заповіт
Не судити людей. Цей зарок – моноліт!
Всіх люблю, все прощу і тому одному.
Він відправив мене на два роки в тюрму.
І дружину люблю, що до того пішла,
Коли сила закону, як кара, знайшла.
А прощати усіх нам Ісус заповів....
Зараз їду до мамки в село, де я жив.”

Я: “Так, про “ближніх любити” і “щоку підстав”
У Святому Писанні я теж прочитав.
А чи можемо дальніх за все пробачать?
Ні не мир він на землю приніс, а меча!”

Він: “Всіх жалію й люблю – шлях такий я обрав –
Всі йдуть правим шляхом, атеїст лиш не прав!”

Я: “Помилився, бо віра в природу це те,
Що до Бога у рай нас завжди приведе.
Скажем так, що ця віра в природу не гірш
Віри в Бога. Цей шлях відкидати облиш.”

Він: “Але інколи хрест свій несила нести –
І тоді з цього світу бажаю піти.”

Я: “Самогубство. У Бога це є більший гріх,
Ми приходимо в світ не лише для утіх
З горем й біллю ми маємо вік свій прожити
Так чогось навчимо́сь, бо біда лише вчить.
Щоб рівнятися з Богом могли ми без меж
І не образом тільки, – подобою теж.
Якщо тяжко тобі – дякуй Богу за це
І не смій від біди відвертати лице.”

Він: “Бачиш око криве – світ не бачить воно,
Тільки ауру нашу йому лиш дано.
Це є наша душа і вона – основне,
Ну а тіло, було, а колись промине.”

Я: “Тіло ми одягнемо, як Бог нам велів,
Коли в світ призове нас кохання батьків.
Але, тіло це хата, це дім для душі,
Не зважати на тіла красу не спіши
Тіло треба плекать, як квартиру чи сад,
Щоб душа не спішила вернутись назад. “

Він: “Ніхто погляд раніше мій зносить не міг,
А ти дивишся в очі, що бачиш ти в них?”

Я: “Не боюся людей, бо живу серед них.
Сам такий як вони, що боятися їх?
Твої ж очі горілка закрила рядом,
І не видно душі, все залито вином.”

Він: “Та я бачу Писання ти добре збагнув.
Розтлумачив усе, ні про що не забув.”

Я: “Не тлумачу нічого – читаю і все
Тільки знання лише, а не віра, спасе.

Сумку він ухопив і на плечі звалив.
Мабуть, поїзд його на путі подалі.

Він: “Ну бувай же здоров, час вертатись назад.
Бог десь поруч тебе, бережи себе, БРАТ”

Я не знаю коли, як браталися ми,
Бо хотів я його лиш підняти з п'їтьми.
Бо я тільки всього, що зізнався – він прав.
Та підтвердив що він для людей не пропав.

Та невже ж тільки зараз, як він постарів,
Чоловік на шляху одnodумця зустрів?
Чи ніхто не схотів його душу пізнати?
Адже прагнув бідак свою думку сказати.

* * *

Як на образ божественний, глянь на людей,
Адже більше немає у Бога дітей.
Поєднайся душею з усім на путі,
Поможи йому душу, по світу нести.
Єдність душ, це початок любові усім
Яку нам на віка заповів Божий син .

ЖІНКА

(мильна опера, довжиною в життя)

3 роки

Гралися ми разом в мокрому пісочку
Пасочки ліпили – мазали сорочки
Мама нас роздягли, бігали ми голі,
Сонечко світило, вітер віяв з поля.

Річечка блищала, хвильки набігали
У кущах веселі пташечки співали
Потім дуже сильно пити захотіла
Випила холодне й знову захворіла.

Мама хоч сердита, хоч і дуже лає:
Ліками й відваром часто напуває.
Я здорова знову, граюся надворі,
Скоро ми із татком їдемо на море.

Буде наша кицька дома сумувати.
Знатиме, противна, як бешкетувати.
Та вона хороша, грається зі мною,
Як її погладжу – треться головою.

4,5 роки

Де лихо спить? Як і чому дме вітер?
Чому йде дощ? Чому нам сонце світить?
Чому над головою синє небо?
Чому дорослі знають, що нам треба?

Хіба не можна бігати де хочеш?
Чому нам спати хочеться щоночі?
Чи довго ще на світі мамі жити?
А звідкіля беруться інші діти?...

8 років

Я уже доросла, вчуса на “відмінно”,
В класі я найкраща з бігу та стрибків,
Хочу я прийняти участь неодмінно
У олімпіаді з математики.

З радістю біжу я кожен день до школи,
Бо мені цікаво щось узнати ще.
Не розхочу вчитись мабуть я ніколи,
І знання від мене жодне не втече!

13 років

Спочатку я не знала, що й робити –
В крові білизна, дивний біль внизу.
Невже хвороба? Ніде правди діти –
Боялася, як сором цей знесу?

І добре, що тоді зізналась мамі.
Вона сказала: “Ти доросла вже.
І зможеш діток народить так само,
Як я”. Я здивувалася “Невже?”

Так це і є дорослість? Ні не хочу
Терпіти біль щомісяця завжди!”
Вона всміхнулася: “Але ти щоночі
Колись любитись будеш без межі.

До того ж, ти щорічно, як захочеш,
Народжувати будеш немовлят.
А діти – це є щастя”. “Ні: не хочу!
Пелюшки, пральня, а на кухні – чад.

Я буду вільною довіку. Й самото
Сама собі дам раду без турбот.
Спорт і наука – ось моя робота,
А хлопці: не осел, так бегемот!”

13,5 років

Він був такий стрункий, цей старшокласник
І посмішка його й веселий сміх
В мені будили дивну хвилю щастя.
Невже любов така бува у всіх?

Невже, як і мені, його побачить –
І цілий день ходить як уві сні.
Він, як із дзеркала, – блискучий зайчик.
Невже любов така бува у всіх?

Ось він до мене раптом щось промовив.
Це є мені найкраща із утіх
Не чула я, про що він повідомив.
Невже любов така бува у всіх?

Побачила його колись у парку
Він іншу вів під ручку, як на гріх,
І соромно було мені і жарко.
Невже любов така була у всіх?

19 років

На перевесниць гляну з здивуванням:
“Не знаєте любові таїну?
Не знаєте, яке то є кохання
Коли доба летить за мить одну?”

І жаль вас одиноких, ви без раю,
Ви наче птах без одного крила –
Літати знає як, та не літає.
Погано, знаю, коли ти одна.”

Це сталося минулої неділі,
Лишились вдвох, і вдвох хотіли це.
Спочатку він поводився невміло
І цілував одне моє лице.

І я тоді його поклала руку
Собі на груди, він нестримним став.
Отримати хотів солодку муку
Моє гаряче тіло обіймав.

Ми нашими тілами милувались,
Ми пестили на тілі кожен штрих
І вперше, як дорослі, поєднались,
А потім ще. А потім він затих.

Заснув. В краплинах поту лоб і губи.
Спокійно дихав. Солодко зітхав.
Я думала: “Який він милий й любий,
Та я не хочу, щоб ти довго спав.

Прокинься милий, глянь на мене знову,
Давай сплетемо ще свої тіла!
Чекаю ласки, я любить готова.
І як без цього жити я могла?

Чому не знала, що таке кохання?
Як я могла бажання відкидати?"...
Ми ще не раз, до самого світання
Змогли бажання й цноту поєднати.

21 рік

І цей такий, як всі,
як всі ці жеребці.
Йому потрібна я
для ліжка раз в добу.
Йому потрібно щоб
він міг сказати цим:
“Он з отією я
вже другий рік живу.

А ніжки в неї, о!
Фантастика! Ням-ням!
А інше все, ого!
Не зможеш уявить,
Ти більшої краси,
повір мої словам,
І любить лиш мене,
без мене їй не жить”.

Та бачила таких
я вже багато раз.
Я сподівалась ти
хоч трохи не такий.
Давай розбіжимось
без зайвих без образ,
Вже відчуваю біль
своєї самоти.

Я не була права
в свої тринадцять, ні?
Що хлопці, як один,
придурки й віслюки?
Їм тільки натяк дай,
їм тільки підморгни:
Кохатимуть й свиню

в багнюці залюбки!

23 роки

На танцях ми зустрілись коло сцени,
Він остовпів і тільки зміг сказати,
Не приховавши захвату від мене:
“Чи вашій мамі не потрібен зять?”

Стрункий, високий, чорний, кучерявий.
І карі очі дивляться в мої.
В них бачу: я для нього раптом стала
Одною в світі. В серці – солов'ї.

О, як за мною він ходив красиво,
Які букети часто дарував!
Мені вже мама двічі говорила
“Нехай тебе б він за дружину взяв”.

Я все вагалась, знаю їх, красивих
Їм тільки тіла треба, не душі.
Та все таки, оцей був особливий,
І домогтися тіла не спішив.

Кіно, театри, інколи, концерти,
Гуляння в парках, у лісах, в садах,
Мені було з ним затишно й приємно,
Неначе в теплих батьківських руках.

А перший поцілунок на світанку
Міцний і ніжний, пристрасний такий.
І розставання мовчазне на ганку,
І ніжний потиск мужньої руки.

Ось він освідчився мені в коханні,
Ось мою руку в свої руки взяв
Я зрозуміла – це любов остання.
Я зрозуміла – він на все життя.

Ми довго вибирали день весілля,
Моє вбрання, фату, та інший крам,
Подумали, кого б то запросити,
Де після церкви погуляти нам

Чомусь, я хвилювалась під фатою,
Хоч знала – він один навіки мій,
Згадала мама, будши молодою
Як татком одружилися вони.

А в першу ніч, як ніжно, як невпинно
Мене любив, не квапився, о, ні!
Щоби мені, одній мені єдиній
Було приємно в шлюбній вишині.

Хотілось крикнути:” Мить, зупинися!
Хай щастя це ніколи не засне!
Поп’ю з любові чистої криниці,
Най вічно буде пестити мене!”

26 років

Чи ця затримка щось же означає,
А я давненько не перевірялась!
Чи щастя материнства я спізнаю?
Невже я все-таки цього діждалась?

Це так. Ношу під серцем я дитинку.
Живіт вже видно, як не затягайся.
Ось почало вже вигинати спинку,
Маленьке, тільки дуже не брикайся.

Бо твоїй мамі боляче буває,
Як ти мене штовхаєш у печінку,
А ти цього іще либонь не знаєш,
Що ти в мені ростеш, моя дитинко.

“Моя крихітка, золотце, ясочка!
Моє сонце єдине на небі!
Так люблю я тебе, моя пташечка,
Як себе, навіть більше за себе!”

Як дивно інших бачити в цім стані,
Та плаче, чоловіка проклинає,
Ця стогне, інша мовчи на тапчані
До пологів себе приготує.

І я про чоловіка все гадаю –
Вже місяць я його не допускаю.
Чи не почне шукати ще десь раю?
Чи витримає? Клявся: “Обіцяю!”

Ми жінки є страждалиці, по суті –
На світ нову людину випускати!
Чоловікам-героям не збагнути,
Що справжня героїня – то є мати.

“Як жабка” – Це вже доню показали,
Невже всі отакі, як народяться?
А як маленьке до грудей приклали
Воно спішить швиденько присмоктатися.

Ось принесли у третє годувати.
Голівку крутить, наче щось шукала.
Невже вона шукає свою матір,
Моя ти рідна, маму упізнала!

“Моя крихітка, золотце, ясочка!
Моє сонце єдине на небі!
Так люблю я тебе, моя пташечка,
Як себе, навіть більше за себе!”

Ось показала рідним мою доню.
Воно ж таке гарненьке, як горобчик.
Уже сміється, ляпає в долоні,
Лиш чоловік бурчав: “Чому не хлопчик?”

Та перше слово в неї стало: “Тато”.
Він аж заплакав й доню взяв на руки.
Було в той день в родині нашій свято,
Він цілував дитину і голубив.

Як донечка заплаче, він вже перший
Підхопиться і йде її втішати?
“Ось лялечка тобі, а ось ведмедик” –
І став дочці неначе друга мати.

Як тяжко, коли донечка хворіє.
Коли горять вогнем у неї щоки
Я півжиття віддала б, якби вміла,
Не знала щоб з хворобою мороки.

У новім платті гарна, як ікона,
Як їй пасують черевички нові.
Не можу надивитись я на доню
Вона така гарнюня у обнові.

“Моя крихітка, золотце, ясочка!
Моє сонце єдине на небі!
Так люблю я тебе, моя пташечка,
Як себе, навіть більше за себе!”

31 рік

На роботі мене оцінили
Вчора шеф мені нишком зізнався
“Я без тебе ні, не докопався б
До проблеми” – так і заявив він.

І чого мені заздрять дівчата?
Мене цінять, бо я не лінива
Всі завдання роблю я сумлінно
І не треба на щось натякати!

Не боюся важкої роботи
Коли треба, лишаюсь запізно
Тільки плітки з’явилися різні
Про увагу від шефа й турботу.

Хай же плещуть вони язиками
Їм, бездарним, нічого не світить,
Їх начальство не зможе помітити –
Я ж начальником стану над вами.

То у мене вже є перспектива.
Всі побачать, чого я навчилась.
Ось наука коли пригодилась.
Це такі поведінки мотиви.

39 років

Давно нечитані лежать мої журнали,
В театрі не були вже три квартали,
А прибирання в домі, як це нудно.
На кухні знову їжу готувала.

А ще й у дочки глянути уроки.
Невже мені замало ще мороки?
І чоловік кудись подівсь з учора
Знов з друзями гулятиме півроку.

Ой, Боже, час ремонт нам починати
Тут побілити, там пофарбувати,
Шпалери замінити треба в спальні.
Бо соромно людей просить до хати.

До літа треба грошей назбирати,
Щоби могли в Криму відпочивати,
Хоч тижнів зо два, то вже буде щастя.
І знову до роботи приступати.

45 років

Я наче знов помолоділа.
Як скинула десяток літ.
І щоки знов вогнем горіли,
І мрії вихором насіли,
Коли з'явивсь той паразит.

І все кружляв навколо мене,
Балакав про любовний шал.
Щось натякав про “нотабене”,
Розповідав про укулеле
І він таки мене дістав.

Подумала: “Що я втрачаю?
Те, вже чого давно нема?
Та краще я його впізнаю,
Либонь, він проведе до раю
Іще й мене, бо я сама”.

Та сталося не як гадалось,
Як на пожежу він спішив.
І скільки ми не борюкались
Не зміг він дарувати радість,
А втомою все пояснив.

Ось він який, роман курортний
Багато слів, а справ нема.
Не пив він зілля приворотне,
Сам мені голову морочив,
А сподівалась я дарма.

51 рік

Одруження дочки.
У білій сорочці
Обранець її завітав.
Вітався він чемно,
Важкий оберемок
Букетів мені дарував.

Якийсь він миршавий.
А я і не знала –
В дочки такі дивні смаки.
Він, каже, хороший,
Він, каже, при грошах,
І житиме в нас залюбки.

“Якщо він багатий,
Нехай в свою хату
Негайно тебе поведе.
А він дуже хитрий
І лізе у прийми,
Таких я знайду деінде.”

Та дочка у сльози.
Ти, каже, загроза
І рушити щастя мастак.
А як будуть діти
Куди їх подіти?
Бо я вже вагітна, ось так!

В обличчі змінилась,
Бо дуже сердилась,
Та стримала серце своє.
“Якби ж ти, сердешна,
Була б обережна....
Хай в домі оцей зістає”.

Весілля до рання,
Банкет в ресторані
І все наче як у людей.
Батьки його рідні
Такі вже привітні.
Дай Боже їм гарних дітей.

Онучка – це диво!
Я дуже щаслива
Я й запах у неї люблю.
Як гляне очима,
Як здвигне плечима,
Цілую красуню мою.

Все їй пробачаю,
Вона ж бо не знає
Як шкоди не правити нам.
За милу дитинку,
За рідну кровинку
Я душу і серце віддам.

І з зятем мирюся,
Я з нього сміюся.
Як вечором прийде мале.
Я радо стрічаю,
Йому вибачаю
На світі що він ще живе.

65 років

Батьки пішли, а я на цьому світі
Лишилась, йдучи по шляху життя.
Вже їх нема, мені ж ще далі жити
І вже одній терпіти маяття.

Зі мною, рідні, ви були усюди.
В мої турботи душу вклали ви.
Від того видавались й інші люди
Душевніше, ніж справді ті були.

Нараз забуду, що вже вас немає,
Та знов кладу долоню на чоло,
Бо в серця пам'ять є – воно зітхає....
Всміхаюсь, як би важко не було.

74 роки

Ця біль за чоловіка не мине:
Його на кладовище проводжала.
Хоча він бив і зраджував мене,
Але його любила і прощала.

Були і в нас хвилини золоті.
Було в нас щастя людського чимало.
Було і чорне, як у всіх в житті,
Але його любила і прощала.

Він дужим був, та все хмільне любив,
Горілки на віку попив чимало,
А як тверезий – на руках носив –
А я його любила і прощала.

Востаннє гляну, жити вже одній, –
Без окулярів я недобачаю –
На тому світі встрінусь, любий мій,
Навіки я люблю, за все прощаю!

Цілую губи, щоки, білий лоб,
Востаннє у обійми пригортаю
І першу грудку кидаю на гроб.
Навіки я люблю, за все прощаю!

82 роки

“Не повертай назад із небуття –
Ти знаєш, як приємно помирати?” –
Таке дочці хотіла я сказати,
Та змовчала. Бо це закон життя.

Ті, хто не знає смерті таїну
Не зможуть тих збагнути хто це знає,
Хто на собі відчув і упізнає:
У комі день летить за мить одну.

О, скільки ще своїх тягати ніг?
Терпіти слабкість, переносить муки?
Остання втіха у житті – онука.
І втома від важких земних доріг.

Бо хочу в інший світ вже відійти,
А Бог із цього світу не пускає.
Та, видно, я ще не достойна раю,
Залишуся в старечій самоті...

83,5 роки

“Мені сьогодні чоловік наснився
“Вже час” – І подає до мене руку.
Нарешті він до мене появився,
Скінчилася земного кола мука.

Я наче попід стелю піднялася.
Я із гори дивлюсь сама на себе.
І звідкіля ця легкість узялася?
Я знову зграбна, знову бачу небо.

А біля ліжка донечка сиділа,
І очі терла, - у руках серветка.
Не плач, моє серденько – я злетіла,
Адже мені тепер приємно й легко.“

Так думала я й подумки раділа,
Коли душа у вирій відлітала....

. . . .
А донечка вже зовсім посивіла –
Допіру я цього не помічала . . .

ЛЮДМИЛА

I

В тот день я рано уходил со службы.
Была весна, каштаны зацвели
И солнце, отражаясь в мелких лужах,
Глаза слепило. В лужах – воробьи.

Она навстречу шла, в руке – коврижки.
Кудряшки, носик, – все как у людей,
Другой рукою прижимала книжки
К груди, уже немаленькой своей.

Росточком – мне как раз по портупею,
Но взгляд её меня остановил
И, чувствуя, что медленно тупею,
О чем-то глупом у нее спросил.

Она мена мгновенно оценила,
Обдав тотчас бездонностью очей,
И, не ответив, словно поманила
Как дудочник, что свел чужих детей.

Мой папа-генерал ее отметил:
«Вот это чудо! Что ж, о браке, сын,
Задумайся. Судьбу, пожалуй, встретил....
Не может офицер в быту один».

А тут и назначение из части
В Германию, в Потсдам, в армейский штаб.
Женюсь! Уеду с ней и буду счастлив.
Мне не нужна любовь случайных баб.

«Нет. Я хочу еще учиться дальше,
Я не пополню полк армейских жен.
Они мужей служанки, секретарши...» –
Ответила. И я был поражен.

А у меня всего одна неделя...
Лишь в ЗАГСе нам отметить паспорта
И станем мы супругами на деле...
Три слова – и разрушена мечта.

II

На запад я еду в вагоне
Один без Людмилы, один.
На мокром осеннем перроне
Меня провожал только дым.

Но в памяти вечно застыла
И ветер ее не унес –
Людмила. Людмила, Людмила
Мне слышится из-под колес.

На службе, без всякой надежды,
Всечасно о ней тосковал,
А голос, чуть сбивчиво-нежный,
В казарме не раз вспоминал.

А служба катилась нескучно.
Учения в штабе, бои,
Но имя ее неразлучно
Все мысли пленяло мои.

И мне удалось отличиться.
Хоть в штабе, а все же – герой!
Любимая можешь гордиться –
Шифровку я делал с тобой.

И эту шифровку два штаба
Никак не смогли распознать!
Мне орден – вот это награда
За ум, что еще поискать.

А после наш зам.пом. по тылу
Хвалил и меня угощал.
Я словом любимым – Людмила –
Все пеленги зашифровал....

Домой. Трое лет прокатило.
Хоть многое я пережил,
Но имя любимой – Людмила –
Был снова колесный мотив.

III

На родине. Звоню своей любимой.
Гудки, гудки – и вот я не у дел:
«Я замужем, уже имею сына»
Так в трубку голос мне ее пропел.

«Так разведись. Беру тебя с ребенком,
Хоть с дюжиной, но только что б с тобой»
Хоть сбивчиво, но твердо и негромко:
«Твое уплыло время, мальчик мой!»

Не в силах жить, служить, мечтать о счастье
В том городе, где милая живет
Уехал я служить в другие части.
Судьба свершила новый поворот...

В чинах пошел я в гору очень быстро,
Наука мне давалась лучше всех.
Я дослужился б и до замминистра,
Но горек был мой пламенный успех.

Всю силу страсти, что питал к Людмиле,
Я лишь одной науке отдавал,
А женщины – они мне все постыли –
Я только на ученьях пропадаю.

И часто, это стало мне привычкой,
Ее мальчика я забирал в саду.
Так прикоснусь к ее одной частичке.
С ним погуляю – и домой веду.

Забить любимой имя я не в силах
Любимый звук вторю сто раз подряд.
Назвал тогда я именем Людмилы
И новый управляемый снаряд.

Испытывать доверили расчету
На поле. «Что ж, солдатик, ты не трусь,
Как отстреляюсь, выпить дам без счету.
Ну, запускаем. По команде ПУСК»

Но взрыв, смешалось, я парю над полем,
Я волен, я свободен навсегда.
Но только к ней лечу – ведь я неволен –
Там светит мне любимая звезда.

К ней прилетел, повел ее вдоль улиц,
И все просил: «Сверни сюда, сверни!»
Она пошла, охотно, но нахмурясь.
И вот привел: «Вот здесь я жил – смотри!»

Увидела другого, но в волненьи
Упала, словно ель срубил топор.
«Так значит любит!» – Понял я мгновенно
И с нею неразлучен до сих пор.

И в сумерках вы можете воочью
Увидеть – даже смерть мне нипочем.
Ведь я стою всегда и днем и ночью
За правым у Людмилы за плечом.

Літературно-художнє видання

Пістунов **Ігор Миколайович**

З ОСТАННЬОГО...

Збірка віршів

Відповідальний за випуск О.Н. Нефьодова

Підписано до друку 2006 . Формат 30 х 42/4.
Папір офсетний. Ризографія. Умовн. друк. арк. 3,72.
Обліково-видавн. арк. 7,73. Тираж 150 прим. Зам. №

Підготовлено до друку та надруковано
в Національному гірничому університеті.
Свідоцтво про внесення до державного реєстру ДК №1842.
49027, м. Дніпропетровськ, просп. К. Маркса, 19.